



ת"פ 5902/12/17 - המאשימה -מדינת ישראל נגד ב ר

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 5902-12-17 מדינת ישראל נ' ר
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה -מדינת ישראל ע"י עו"ד דפנה
קרפל

נגד
הנאשם ב ר ע"י עו"ד גיורא זילברשטיין

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר כולל חמישה אישומים, וענינם עבירות של אלימות במשפחה כלפי אשתו ואם שני ילדיו (להלן: **המתלוננת**). במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הנאשם והמתלוננת התגוררו בשכירות בבית שמצוי בתחומי העיר רמלה (להלן: **הבית של בני הזוג**).
2. באישום הראשון, יוחסו לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן: **חוק העונשין**) ובאיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
3. על פי עובדות האישום הראשון, כשבוע עובר ליום 1.12.17, עברה המתלוננת להתגורר ביחד עם ילדיה הקטנים בבית אמה שבתחומי העיר רמלה (להלן: **הבית של האם**). ביום 1.12.17, סמוך לשעה 8:30, הגיעה המתלוננת לבית של בני הזוג על מנת לאסוף משם חפצים אישיים. במהלך שהותה בבית של בני הזוג, הגיע אליו הנאשם. הנאשם ניגש למתלוננת, לקח מידה את מכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותה, תוך שהוא מאיים לשבור את הטלפון ולזרוק אותו מהחלון. בתגובה, משכה המתלוננת את הנאשם מחולצתו ולקחה את הטלפון חזרה.
4. בתגובה לכך, אחז הנאשם במתלוננת בחוזקה ומסירבה המתלוננת לשחרר את הטלפון, חנק את המתלוננת, היא החלה לצעוק והנאשם סתם את פיה באמצעות ידו עד אשר שחררה את אחיזתה מהטלפון והנאשם יצא מהבית של בני הזוג. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלוננת סימן אדום



בצווארה.

5. באישום השני, יוחסה לנאשם עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, ביום 30.11.17, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, כאשר החזיר הנאשם את בנם הקטין לבית של האם, שאל את המתלוננת אם היא מעוניינת לחזור לבית של בני הזוג. המתלוננת השיבה בשלילה ולכן איים עליה באומרו "את תבכי דמעות דם".

6. באישום השלישי, יוחסו לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השלישי, ביום 18.11.17, סמוך לשעה 08:00, בבית של בני הזוג, בעקבות ויכוח על רקע חשדו של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו, ביקשה המתלוננת לצאת מהבית אך הנאשם סירב. בעודם יושבים על המיטה בחדר הילדים, תפס הנאשם באמצעות ידיו בראשה של המתלוננת, הטיח ראשה בכרית ואיים עליו באומרו לה "אם תצאי מהבית אני אהרוג אותך". בהמשך, איים הנאשם בפני אחיה של המתלוננת, נור עאקל (להלן: **נור**), באומרו לו "אני יכול ללכת לכלא, אני לא מפחד, אין אצלי גירושין יש רק בית קברות".

7. באישום הרביעי, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום הרביעי, בסוף חודש אוקטובר 2017, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בסמוך לשעה 03:00, בבית של בני הזוג, בעקבות ויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע חשדו של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו, גירש הנאשם את המתלוננת מהבית. כאשר הגיעה המתלוננת סמוך לדלת הבית, תפס הנאשם בשערות ראשה של המתלוננת, משך אותה בחוזקה והצמידה לקיר תוך שהמתלוננת מניחה את ידיה על פניה ומבקשת מהנאשם שיעזוב אותה עד אשר שיחרר הנאשם את אחיזתו. בהמשך, שוב גירש הנאשם את המתלוננת וכאשר ניסתה לצאת מהבית, שוב משך אותה בידה והצמידה לקיר.

8. באישום החמישי, יוחסו לנאשם העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ותקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום החמישי, ביום 26.9.17, לאור סירובה של המתלוננת לקיים עם הנאשם יחסי אישות, עזבה המתלוננת את הבית של בני הזוג ועברה ביחד עם ילדיה הקטינים להתגורר בבית אמה. ביום 27.9.17, סמוך לשעה 06:00, נכנס הנאשם לבית אמה של המתלוננת דרך חלון החדר בו ישנה המתלוננת ביחד עם ילדיה הקטינים. באותן הנסיבות, העיר הנאשם את המתלוננת, משך אותה מהכותונת שלבשה, אחז בכתפה בחוזקה ואיים עליה באומרו לה "אם את לא יוצאת איתי עכשיו, אני מביא סכין מהמטבח, הורג אותך, את אמא שלך ואת הילדים". כתוצאה ממעשיו של הנאשם נקרעה הכותונת אותה לבשה המתלוננת.

חשדנות הדדית לבגידה

9. בטרם שאדון בראיות שנוגעות לכל אחד מהאישומים בנפרד, מן הראוי לציין שמחומר הראיות שהוצג



בפניי, עולה כי הרקע לכל האירועים מושא כתב האישום הוא היחסים העכורים ששררו בין בני הזוג, על רקע חשדנות הדדית של כל אחד מהם כלפי האחר בדבר בגידה. יתרה מזאת, כל אחד מהם טען שמעולם לא בגד באחר ומדובר בחשדנות שווא שהיא נעדרת כל בסיס.

10. המתלוננת אישרה שבעבר גילתה חשדנות וקנאה כלפי הנאשם שהוא בוגד בה עם אישה אחרת. על כן, ראתה לנכון לחטט בטלפון הנייד של הנאשם לגבי שיחות נכנסות ויוצאות, וכן לגבי הודעות שנשלחות לטלפון הנייד שלו ויוצאות ממנו, הכל במטרה לגלות את זהות האישה שלפי החשד של המתלוננת הנאשם היה במערכת יחסים עמה (פרוט' מיום 9.1.19 עמ' 32 ש' 8 עד עמ' 34 ש' 24).

11. כך גם, הנאשם העיד שבאופן תמידי חשד במתלוננת שהיא בוגדת בו עם גבר אחר ולכן התקין מצלמות בתוך הבית של בני הזוג וגם התקין אפליקציה בטלפון הנייד של המתלוננת שמאפשרת הקלטת השיחות שמתבצעות באמצעותו, תוך בדיקה עקבית שלו של המצלמות ושל הטלפון הנייד של המתלוננת, הכל במטרה לגלות את זהות הגבר שלטענתו המתלוננת נמצאת עמו בקשר (פרוט' מיום 15.1.19 עמ' 55 ש' 1-13; עמ' 59 ש' 1-19; עמ' 60 ש' 8-24; עמ' 65 ש' 9-20; עמ' 67 ש' 1-30; עמ' 71 ש' 2-10).

12. בנוסף, על רקע חשדו של הנאשם שהמתלוננת בוגדת בו עם גבר אחר, ועל רקע הכחשתה לכך, היא נלקחה על ידו בהסכמתה לבדיקה במכשיר פולגרף. התוצאה של הבדיקה הראתה שהיא דוברת אמת, קרי שלא בגדה בו עם גבר אחר. למרות זאת, הנאשם ממשיך לטעון שאכן בגדה בו ומבחינתו לתוצאה של בדיקת הפולגרף אין משמעות (ראו: עדותו של הנאשם בפרוט' מיום 15.1.19 עמ' 57 ש' 15-21; עמ' 60 ש' 25 עד עמ' 61 ש' 8; וכן עדותה של המתלוננת בפרוט' מיום 9.1.19, עמ' 29 ש' 26-31).

13. מכל מקום, ההליך שבפניי לא מיועד לבדוק האם מי מבני הזוג קיים קשר רגשי או מיני עם אדם אחר, במהלך תקופת הנישואין, או לא. אותה חשדנות הדדית היא רק נתוני רקע לאירועים מושא כתב האישום.

14. לפיכך, בעת בחינת שאלת "דיות הראיות" לצורך הרשעת הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום במסגרת האישומים השונים, אין לזקוף לחובתו של הנאשם את עצם החשדנות שלו כלפי המתלוננת. באותה מידה, אין לזקוף לחובתה את החשדנות שלה כלפיו. רוצה לומר, אותה "חשדנות הדדית", לא יכולה להוות נימוק להפחתה ממשקל העדות של מי מבני הזוג לגבי חמשת האירועים מושא כתב האישום.

15. ייאמר כבר עתה שבכל אחד מחמשת האישומים, מדובר בגרסה מול גרסה, כאשר כל אחד מהם מאשר חלק מדבריו של האחר ומכחיש חלק אחר. בנסיבות אלה, יש לבחון בכל אחד מהאישומים, האם ישנן ראיות משלימות שיש בהן כדי להטות את הכף לעבר קבלת גרסתה של המתלוננת ולקבוע שקיימות מספיק ראיות על מנת לבסס הרשעה כנגד הנאשם מעל לכל ספק סביר.



16. כפי שיובהר בהרחבה בהמשך, ראיות משלימות ניתן למצוא רק לגבי האישום הראשון ומכאן מסקנתי שיש להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו באותו אישום בלבד. לעומת זאת, לגבי האישום השני, השלישי, הרביעי והחמישי, מסקנתי היא שאין ראיות משלימות כאלה ולכן אין מנוס מזיכוי הנאשם מאחר והמאשימה לא עמדה בנטל להוכחת אשמו של הנאשם מעל לכל ספק סביר. אעמוד כעת על כל אחד מהאישומים בנפרד.

האישום הראשון

17. המתלוננת העידה כדלקמן לגבי אופן השתלשלות הדברים ב-1.12.17 (פרוט' מיום 9.1.19 עמ' 23 ש' 19 עד עמ' 26 ש' 11; עמ' 37 ש' 22 עד עמ' 40 ש' 5):

א. ביום 1.12.17, המתלוננת הגיעה לבית של בני הזוג במטרה לאסוף משם חפצים אישיים שונים. בשלב מסוים, בעוד היא משוחחת בטלפון הנייד שברשותה עם אחותה סמירה (להלן: **סמירה**), הנאשם הגיע לבית ולכן ניתקה את השיחה עמה.

ב. בעת שהנאשם הבחין שהמתלוננת משוחחת בטלפון ולאחר מכן מנתקת את השיחה, שאל אותה "מה מחקת מהטלפון?" והיא ענתה לו שלא מחקה דבר ואם הוא מעוניין הוא רשאי לעיין לה בטלפון על מנת להיות בטוח שהיא דוברת אמת, אך הדגישה שהיא מבקשת שהוא יעיין מולה על מנת שלא יתקין לה אפליקציית מעקב, כפי שעשה בטלפון קודם שהיה ברשותה.

ג. הנאשם לקח את הטלפון הנייד של המתלוננת והחל לעיין בו, תוך שהוא מתרחק ממנה ולכן התקרבה אליו וחזרה וביקשה שהעין יתבצע בנוכחותה, אך הוא סירב. בהמשך, הנאשם אמר למתלוננת שלא תעצבן אותו ושיתן לו לעיין בטלפון הנייד לבדו, אחרת יזרוק לה אותו מהחלון. בנוסף, הנאשם רצה לעיין באחת האפליקציות שמותקנת בטלפון הנייד של המתלוננת, אך לא הצליח בשל צורך בהקשת סיסמה.

ד. המתלוננת הצליחה לקחת מידיו את הטלפון הנייד ולכן הנאשם ניסה להחזירו אליו בכוח. הנאשם ניגש אליה, כאשר הוא נעמד מאחורי גבה וניסה להוציא מידה את הטלפון בניגוד לרצונה. הוא לפת את אחת מידיו מסביב לצווארה בתנועת חניקה, כאשר הוא מנסה לקחת ממנה את הטלפון עם ידו השנייה.

ה. המתלוננת ניסתה לצעוק כדי שמישהו מהשכנים ישמע אותה ובתגובה הנאשם חסם את פיה עד שלא הייתה מסוגלת לנשום ולכן עזבה את הטלפון ונפלה לרצפה. במהלך החניקה נקרעה שרשרת שהייתה על צווארה.



ו. בהמשך, המתלוננת נטלה את המפתחות של רכבה ויצאה מהבית של בני הזוג ונכנסה לרכבה. הנאשם התקרב אליה, כאשר היא בתוך הרכב, והיא אמרה לו "תשאיר את הטלפון אצלך, תצפה לשיחה מהתחנה" ומשם נסעה ישירות לתחנת המשטרה להגשת תלונה.

ז. בעקבות המאבק שהתנהל בינה לבינו, השפתיים שלה התנפחו, נותר לה סימן של חבלה על הצוואר וידיה נשרטו.

18. לעומת זאת, הנאשם העיד שהשתלשלות הדברים ביום ה-17.12.17 הייתה כדלקמן (פרוט' מיום 15.1.19 עמ' 55 ש' 16 עד עמ' 56 ש' 8; עמ' 57 ש' 31-32; עמ' 59 ש' 20 עד עמ' 60 ש' 4; עמ' 61 ש' 30 עד עמ' 63 ש' 29):

א. המתלוננת עזבה את הבית של בני הזוג כשבוע ימים לפני ה-17.12.17 ועברה להתגורר בבית אמה. בעת שנכנס לבית, הוא התפלא שהיא נמצאת שם ולכן שאל אותה מדוע הגיעה וביקש ממנה לצאת מהבית.

ב. המתלוננת החזיקה בידה את הטלפון הנייד שלה והחלה למחוק דברים ממנו בנוכחותו של הנאשם וזאת במטרה להכעיסו ולהעצים את חשדנותו כלפיה. הנאשם ביקש לעיין בטלפון הנייד שלה והיא נתנה לו אותו. בשלב מסוים הוא הגיע לאפליקציה מסוימת שמותקנת בטלפון שלה ואשר ניתן להיכנס אליה רק באמצעות סיסמה, המתלוננת חטפה מידו את הטלפון הנייד והחלה להכות אותו.

ג. המתלוננת אמרה לנאשם שהיא לא זוכרת את הסיסמה של אותה אפליקציה. הנאשם לקח ממנה את הטלפון והיא שרטה לו את ידיו כדי שיחזיר לה אותו. הנאשם החזיק את הטלפון בכוח ובתגובה המתלוננת החלה לצעוק ולקלל ואף משכה לו בקפוצ'ון של החולצה שלבש והכתה אותו באזור החזה והראש.

ד. המתלוננת יצאה מהבית ונכנסה לתוך הרכב שלה. הנאשם המשיך לנסות להיכנס לאותה אפליקציה שבה חשד שהיא מסתירה שמות של אנשי קשר והודעות, אך ללא הצלחה.

ה. הנאשם התקרב לרכב של המתלוננת על מנת להחזיר לה את הטלפון, אך היא נסעה לתחנת המשטרה והוא הלך לבית של אמה על מנת למסור לידי אמה של המתלוננת את הטלפון.

19. לכאורה, מדובר בגרסה מול גרסה, אך קיימות ראיות משלימות שמובילות למסקנה שיש להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם. אותן ראיות משלימות הן ארבעה מקורות של חיזוק



לעדוטה של המתלוננת שאעמוד על כל אחד מהם בנפרד.

20. ראשית, חיזוק לעדותה של המתלוננת, בשל המידיות בהגשת התלונה למשטרה, בתום האירוע מושא האישום הראשון, המתלוננת נסעה ישירות אל תחנת המשטרה והגישה תלונה סדורה כנגד הנאשם. הלכה פסוקה היא כי המידיות בהגשת תלונה למשטרה על ידי קורבן עבירה, והיעדר כבישה של העדות, מוסיפה לה נופך של מהימנות ויכולה לשמש חיזוק לעדות הקורבן (ע"פ 7063/14 **רבאיעה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ 2921/13 **רייטבורג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.1.15) פסקה 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שהם).

21. שנית, חיזוק מסימן חבלה שנותר על צווארה של המתלוננת. המתלוננת צולמה בתחנת המשטרה על ידי השוטר באסם סוסו ובאחת התמונות ניתן להבחין בסימן חבלה אדום בחלק העליון של צווארה (ראו: התמונות, ת/1; וכן עדותו של השוטר באסם סוסו בבית המשפט בפרוט' מיום 8.1.19 עמ' 50 ש' 20-19). הלכה פסוקה היא שסימני אלימות על קורבן עבירת אלימות יכולים לשמש חיזוק לעדות של הקורבן (ע"פ 6164/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.02.12) פסקה 20 לפסק דינו של הכבוד השופט עמית; בש"פ 10194/03 **קריאף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.11.03) פסקה 5 להחלטתה של כבוד השופטת פורקצ'יה).

22. שלישית, חיזוק מתמונה של השרשרת שנקרעה. המתלוננת צולמה בתחנת המשטרה כאשר היא אוחזת בידה את השרשרת שנקרעה מצווארה במהלך החניקה מהנאשם והמאבק שלו עמה במטרה לקחת לה את הטלפון בניגוד לרצונה (ראו: התמונה ת/1).

23. רביעית, חיזוק מ-"ראשית הודאה" של הנאשם שנטל את הטלפון של המתלוננת בכוח ובניגוד לרצונה. ביום 4.12.17 נערך עימות בין הנאשם למתלוננת בתחנת המשטרה ושם אמר את הדברים הבאים (ת/4 ש' 41-47):

"אני אמרתי לה בואי תראי לי בהסכמה מה את מסתירה, אז היא התחילה להראות. הגענו לאפליקציה מאובטחת והיא ניסתה לפתוח את התיקיה והיא לא הצליחה אז היה לי חשד שהיא מסתירה ממני שהיא לא רוצה לפתוח את התיקיה המאובטחת, אז אני משכתי ממנה את הטלפון וברחתי החוצה וניסיתי לפתוח את האפליקציה ושלא הצלחתי אז היא יצאה לאוטו שלה, אז אני רציתי לזרוק לה את הטלפון בפנים, אז היא אמרה לי שהיא הולכת למשטרה, אז אני נסעתי לאמא שלה ונתתי לה את הטלפון".

(ההדגשה שלי- ה'א'ש')

24. למעשה, הנאשם מודה שהתנהג בצורה כוחנית ואגרסיבית כלפי המתלוננת בכך שלקח ממנה את



הטלפון הנייד שלה בניגוד לרצונה. התנהגות זו מהווה "ראשית הודאה" מטעם הנאשם להתנהגות אגרסיבית מצידו כלפיה. בסופו של יום, האירוע מושא האישום הראשון, נולד בעקבות המאבק הפיזי שהתקיים בין השניים לגבי רצונו של הנאשם לחטט בטלפון הנייד של המתלוננת בניגוד לרצונה, וזאת על רקע חשדנותו שהיא בוגדת בו עם גבר אחר.

25. לסיכום, ארבעת המקורות של "חיזוק" לעדותה של המתלוננת מוסיפים נופך של מהימנות לעדותה וגם יש בהם כדי להפחית מהמשקל שיש לייחס לעדותו של הנאשם להשתלשלות הדברים בינו לבין המתלוננת ביום 1.12.17. על כן, עדותה של המתלוננת לגבי האירוע מושא האישום הראשון היא מהימנה עליו ויש להעדיפה על גרסתו של הנאשם. בנסיבות אלה, הנני קובע כממצא עובדתי שהנאשם אכן תקף את המתלוננת בכך שחנק אותה בעת שעמד מאחוריה ואף איים עליה בכך שאמר לה שישבור לה את הטלפון.

26. על כן, באישום הראשון, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג ובעבירת איומים.

האישום השני

27. לגבי האירוע שבאישום השני, המתלוננת העידה כדלקמן (ראו: פרוט' מיום 9.1.19, עמ' 26 ש' 12 -25, עמ' 41 ש' 1 - 19; וכן ראו דבריה בדו"ח העימות שנערך עם הנאשם, ת/4 ש' 119 -122, 131 -132):

א. ביום 30.11.17, המתלוננת כבר עזבה את הבית של בני הזוג ושהתה בבית אמה יחד עם שני ילדיה. הנאשם הגיע למקום על מנת לאסוף את ילדיו, אחד מהם היה ישן, ולכן רק השני התלווה אליו.

ב. כעבור שעותיים, הנאשם החזיר למתלוננת את בנם ושאל אותה אם היא רוצה לחזור להתגורר בבית של בני הזוג והיא השיבה לו בשלילה. בתגובה אמר לה "את תבכי דם". המתלוננת הרגישה מאוימת מאותם דברים.

28. לעומת זאת, הנאשם העיד כדלקמן (ראו: פרוט' מיום 15.1.19, עמ' 56 ש' 9 - 20, עמ' 63 ש' 30 - עמ' 64 ש' 11; וכן ראו אמרת החוץ של הנאשם, ת/3 ש' 104 - 109; וכן ראו דברי הנאשם בדו"ח העימות שנערך בינו לבין המתלוננת, ת/4 ש' 124 - 130):

א. המתלוננת עזבה את הבית של בני הזוג יחד עם שני ילדיהם ועברה להתגורר בבית אמה.



ב. הנאשם הגיע לבית אמה על מנת לאסוף את שני ילדיו לצורך מפגש עימם. אחד הילדים היה ישן ולכן רק אחד מהם התלווה אליו. המתלוננת אמרה לו שהוא רשאי לקחתו רק למשך עשר דקות ואם לא יחזיר אותו בתום הזמן שהקציבה לו, אזי תתקשר למשטרה.

ג. הנאשם לקח את בנם והלך עימו לבית אחותו של הנאשם. המתלוננת התקשרה לנאשם ואמרה לו שאם הוא לא מחזיר אליה את אותו בן, היא תגיש נגדו תלונה במשטרה.

ד. הנאשם נעתר לבקשתה של המתלוננת, הגיע לבית אמה על מנת להחזיר את בנם. בשלב זה הבן השני התעורר משנתו, חיבק את הנאשם והחל לבכות בשל געגועיו לאביו. שני הילדים בכו ואמרו שהם רוצים לבוא עם הנאשם ולא להישאר עם המתלוננת.

ה. בתגובה, הנאשם אמר למתלוננת "הילדים בוכים דם בגללך, תראי מסכנים, בואי תחזרי לבית, אני לא העפתי אותך מהבית, תחזרי ונראה מה יהיה אחר כך". המתלוננת סירבה והכניסה את שני הילדים לבית אמה בניגוד לרצונם, והנאשם עזב את המקום.

29. הביטוי בערבית "לבכות דם" משמעו למרר בבכי עד שהעיניים יורידו דם. מצד אחד, המתלוננת טוענת שהנאשם אמר לה שהיא "תבכה דם", ומכאן עבירת האיומים המיוחסת לו באישום השני. לעומת זאת, הנאשם טוען שאמר למתלוננת שהילדים "בוכים דם" קרי ממררים בבכי לאור הפירוד שבינו לביתה, ביוזמתה, וגרם לילדים מצוקה נפשית.

30. בפועל, מדובר במקרה מובהק של גרסה מול גרסה. חומר הראיות שהוצג בפניי, אין בו דבר שיש בו כדי להפריך את גרסתו של הנאשם, וגם אין בו דבר שיש בו כדי לאשש את גרסתה של המתלוננת. לכך יש להוסיף שעדותה של אמה של המתלוננת, נבילה עקל (להלן: **נבילה**) שבביתה, לטענת המתלוננת, הנאשם איים על האחרונה, היא במהותה עדות שמיעה על דברים ששמעה מהמתלוננת עצמה. עדותה של נבילה לא תרמה במאומה להליך בירור האמת, בין לעניין האישום השני ובין לעניין כל אישום אחר. נבילה לא הייתה עדה ישירה לאף אחד מהאירועים בחמשת האישומים שבכתב האישום.

31. במקרה מעין זה, שכפות המאזניים מעוינות, אין מנוס מהמסקנה שהמאשימה לא הוכיחה שהנאשם אכן ביצע עבירת איומים וזאת מעל לכל ספק סביר. לפיכך, הנני מזכה את הנאשם באישום השני מביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

האישום השלישי

32. המתלוננת העידה כי האירוע מושא האישום השלישי, התרחש באופן הבא (פרוט' מיום 9.1.19, עמ'



26 ש' 26 - עמ' 28, עמ' 41 ש' 20 - עמ' 43 ש' 31; וכן ראו דברי המתלוננת בדו"ח העימות שנערך עם הנאשם, ת/4 ש' 66 - 71):

א. ביום שבת, בשעות הבוקר, בעת שהנאשם והמתלוננת היו בבית של בני הזוג, יחד עם ילדיהם, הנאשם החל להאשים אותה שהיא בוגדת בו עם גבר אחר. המתלוננת ניסתה להבהיר לו שמעולם לא בגדה בו, אך הנאשם בשלו. המתלוננת ביקשה לצאת מהבית יחד עם הילדים, אך הוא הודיע לה שהוא אוסר עליה לצאת מהבית.

ב. בשלב מסוים, במהלך הויכוח, בהיותם באחד החדרים בבית, אחותה סמירה התקשרה אליה לטלפון הנייד. הנאשם לקח את הטלפון הנייד של המתלוננת וענה במקומה. המתלוננת החלה לצעוק "הוא לא נותן לי לצאת מהבית". בהמשך, כפי שנודע לה בדיעבד, סמירה התקשרה לאחיהם המשותף, נור, והאחרון הגיע לבית של בני הזוג.

ג. בטרם הגעתו של נור לבית של בני הזוג, הנאשם ניתק את השיחה עם סמירה, אחז בראשה של המתלוננת והצמידו בכח לכרית שהיתה על המיטה שבחדר ואמר לה "אם את יוצאת מהבית אני הורג אותך".

ד. בהמשך היום, הגיעו לבית של בני הזוג, נור ואשתו, אמילי עקל (להלן: **אמילי**). בנוסף, בהמשך היום, הגיעו לבית של בני הזוג, סמירה ובעלה וכן אדם נוסף המקורב לנאשם, ורק כך נרגעו הרוחות והיא המשיכה להתגורר עם הנאשם בבית של בני הזוג.

ה. הנאשם נהג באופן שיטתי, במועדים שונים, לומר לה שלעולם לא יפרד ממנה וגם לא יסכים שיתגרשו וכי "הגירושין היחידים שיהיו לך זה מול בנק לאומי, ששם זה בית הקברות הקתולי" (פרוט' מיום 9.1.19, עמ' 31 ש' 5 - 7). יובהר, שהמתלוננת לא טענה שהדברים נאמרו לה באותו היום שבו התרחש האירוע מושא האישום השלישי, בעת שנור הגיע לביתם של בני הזוג, ועל כך עוד יורחב הדיבור בהמשך.

33. לעומת זאת, הנאשם העיד שהאירוע מושא האישום השלישי התרחש באופן הבא (פרוט' מיום 15.1.19, עמ' 56 ש' 21-27, עמ' 65 ש' 21 - 32; וכן ראו אמרת החוץ של הנאשם, ת/3 ש' 123 - 135; וכן ראו דו"ח העימות שנערך בין הנאשם למתלוננת, ת/4 ש' 73 - 76):

א. ביום שישי בלילה, הנאשם בדק את הטלפון הנייד של המתלוננת ומצא שם הודעות שנראו לו חשודות ויכולות לחזק את חשדו שהיא בוגדת בו עם אחר. למחרת, ביום שבת בבוקר, פנה למתלוננת וביקש לקבל הסברים לגבי אותן הודעות. התשובות שקיבל מהמתלוננת לא הניחו את דעתו ונראו בעיניו כגיבובי שקרים.



ב. מעולם לא אמר את הביטוי "אצלי אין גירושים, אצלי יש רק בית קברות". בנוסף, הנאשם לא תקף את המתלוננת בדרך כלשהי וגם לא איים עליה.

ג. הנאשם מאשר שהגיע לבית של בני הזוג באותו היום, נור ואמילי, סמירה ובעלה ואדם נוסף שיש לו עמו יחסי חברות קרובה, בשם יוסי שמשון (להלן: **יוסי**).

34. נור העיד שהגיע לבית של בני הזוג יחד עם אשתו אמילי, וזאת בעקבות כך שהמתלוננת התקשרה אליו והודיעה לו שהנאשם תקף אותה. בהמשך, הגיעו גם סמירה ובעלה. בעת שהגיע לבית של בני הזוג, הנאשם היה עצבני ונסער. הנאשם אמר לנור שאין לו בעיה ללכת לכלא וחזר מספר פעמים על המילים "אין גירושים, אני אהרוג אותה ואשלח אותה לבית קברות". לפי עדותו של נור, הנאשם הודה בפניו שאכן תקף את המתלוננת בשעת כעס ושהנאשם אמר לו שהוא לא יכול לשלוט בעצמו (פרוט' מיום 9.1.19, עמ' 8 ש' 27 - עמ' 9 ש' 3, עמ' 9 ש' 21 - עמ' 10 ש' 17, עמ' 11 ש' 17 - 24).

35. עם זאת, אמילי שהייתה נוכחת בבית של בני הזוג, יחד עם נור, אומנם העידה שהמתלוננת בכתה ואמרה לה שהנאשם היכה אותה, וגם ראתה ושמעה את הנאשם צועק שהמתלוננת בוגדת בו עם גבר אחר, היא לא העידה שהיא בעצמה שמעה את הנאשם אומר "שהדרך להיפרד ממנה תהיה מול בנק לאומי, ששם זה בית הקברות". למעשה, אמילי העידה שהמתלוננת היא זו שאמרה לה שהנאשם אמר את הדברים שנזכרו לעיל. במילים אחרות, אמילי העידה על אותו איום מכח עדות שמיעה. הדבר הוא תמוה וזאת במיוחד לאור העובדה שהיא היתה נוכחת בבית של בני הזוג יחד עם נור ושלטענתו שמע באופן אישי את הנאשם אומר את הדברים הללו.

36. יתר על כן, המשטרה ניסתה לזמן את סמירה ובעלה, על מנת שיעידו על הדברים שראו ושמעו בבית של בני הזוג. המשטרה התקשרה אליהם על מנת שיגיעו לתחנת המשטרה ברמלה למסירת עדות, אך שניהם מסרו שהם לא מעוניינים להיות מעורבים וסירבו בתוקף להגיע לתחנת המשטרה (ראו את המזכרים של השוטר יעקב אלדב, ת/6 ו-ת/7).

37. בנוסף, המשטרה התקשרה ליוסי על מנת לזמנו למתן עדות בתחנת המשטרה, ולא היה מענה בטלפון הנייד (ראו מזכרו של השוטר יעקב אלדב, ת/9). לפי חומר החקירה שהוצג בפניי, לא נעשו ניסיונות נוספים לאתר את יוסי.

38. יוצא מכך, שקיימים שלושה עדי ראיה (סמירה, בעלה ויוסי) לדברי האיום, שלטענת נור, הנאשם השמיע באוזניו. המשטרה לא גבתה אמרה כלשהי מעדים אלה. יוזכר, למשטרה קיימת סמכות על פי חוק לעכב אדם שהיה עד לאירוע פלילי לצורך גביית עדותו (ראו: סעיף 68(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996; סעיף 2 לפקודת הפרוצדורה הפלילית (עדות), 1927; וכן ענ"פ (מחוזי-נצרת) 2966-09-15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2.2.16) פסקאות 37-51.



לפסק דין של כבוד השופט אסתר הלמן). בפועל, הדבר לא נעשה.

39. המשטרה לא ביצעה פעולות נוספות להבטחת התייצבותם של סמירה, בעלה ויוסי, בתחנת המשטרה לשם גביית עדותם, וזאת מעבר לניסיון חד פעמי לזמנם באופן טלפוני. אי חקירתם של עדים מהותיים הוא בגדר מחדל חקירה שמקפח את הגנתו של הנאשם.

40. ב- ע"פ 5019/09 חליוה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.8.13), כבוד השופט מלצר קבע כדלקמן (פסקה 46 לחוות דעתו):

"לצורך ההכרעה בערעור שבפנינו, די איפוא לקבוע את הדברים הבאים: כאשר המשטרה חוקרת תלונה נגד אדם, וכאשר מתוכנה ומבירורה של התלונה מסתבר כי ההכרעה בבית המשפט תתבסס על 'גירסה מול גירסה', וכאשר נמצא כי ישנם עדים ישירים לאירוע - המשטרה חייבת לחקור את העדים הנ"ל, כל עוד הדבר איננו כרוך במאמץ בלתי סביר. הימנעות מזימון ומחקירתם של עדים בנסיבות אלה עלולה לעלות כדי מחדל חקירתי של ממש, המקפח את זכותו של הנאשם למשפט הוגן, ובכך להצדיק את זיכוי מן האישום הרלבנטי".

(ההדגשות שלי- ה'א'ש')

41. מה עולה מכל אשר נאמר עד כה לגבי האישום השלישי? ראשית, ניצבת עדותה של המתלוננת למול עדותו של הנאשם (גרסה מול גרסה). שנית, עדותו של נור לגבי דברי האיום שהשמיע הנאשם באוזניו, איננה נתמכת בעדותה של אמילי שנכחה במקום. אמילי לא שמעה בעצמה את הנאשם מאיים שהפרידה בינו לבין המתלוננת תרחש רק בבית הקברות, אלא שמעה מהמתלוננת שכך אמר לה הנאשם. שלישית, המתלוננת לא העידה ששמעה את הנאשם אומר את אותם דברי האיום בנוכחותו של נור, קרי באותו יום שבת מושא האישום השלישי. רביעית, לא נחקרו שלושה עדים מהותיים שהיו נוכחים בעת קרות המפגש בין הנאשם לנור שבו, לטענת נור, הנאשם אמר את אותם דברי איום כלפי המתלוננת.

42. בנסיבות אלה, לגבי האירוע מושא האישום השלישי, מתעורר ספק סביר, שפועל לטובתו של הנאשם, וזאת בין לעניין עצם התקיפה ובין לעניין עצם האיום. על כן, הנני מזכה את הנאשם באישום השלישי הן מהעבירה של תקיפת סתם של בת זוג והן מעבירת האיומים, וזאת מחמת הספק.

האישום הרביעי



43. להלן תמצית עדותה של המתלוננת לגבי האירוע מושא האישום הרביעי (פרוט' מיום 9.1.19 עמ' 28 ש' 4 עד עמ' 29 ש' 2; עמ' 30 ש' 1-3; וכן ראו עדותה בדו"ח העימות, ת/4 שורות 80 עד 91):

א. ב-6.10.17 בשעות הערב, הנאשם והמתלוננת אירחו בבית של בני הזוג חברים משותפים לשניהם. הנאשם הפריז בשתיית אלכוהול ולאחר שהערב הסתיים והחברים עזבו את הבית, הנאשם החל להאשים את המתלוננת שאיננה אוהבת אותו והיא ענתה לו שהיא איננה אוהבת את מעשיו.

ב. בעקבות כך, לקראת השעה 02:00 הנאשם הורה לה לצאת מהבית. בבואה לצאת, כפי הוראתו, הנאשם משך בחולצתה ליד הכתף, דחף אותה והצמידה לקיר. המתלוננת התיישבה על הספה שבסלון וניסתה להרגיע את הנאשם והוא שוב הורה לה לצאת מהבית. בעת שקמה על מנת לצאת מהבית, הוא אחז בשיער ראשה ושוב הצמידה לקיר.

ג. המתלוננת ניסתה שוב להרגיעו ואמרה לו שהיא אוהבת אותו. בשלב מסוים הנאשם אכן נרגע וגם הוא אמר לה שהוא אוהב אותה וללא אהבתה אין טעם לחייו. בהמשך, הנאשם יצא מהבית והיא קראה לו מהמרפסת שיחזור לבית ואכן חזר והלך לישון.

44. לעומת זאת, הנאשם העיד כדלקמן לגבי האירוע מושא האישום הרביעי (פרוט' מיום 15.1.19 עמ' 56 ש' 28-30; עמ' 69 ש' 5-23; אמרת החוץ של הנאשם ת/3 ש' 110-120; וכן דבריו של הנאשם בדו"ח העימות, ת/4 ש' 93-99):

א. אכן היה אירוע במהלך חודש אוקטובר 2017 שבמהלכו הנאשם והמתלוננת אירחו חברים משותפים לשניהם בבית של בני הזוג.

ב. כל הנוכחים, כולל הנאשם והמתלוננת, שתו משקאות אלכוהוליים. עם זאת, לא היה כל וויכוח בינו לבין המתלוננת וגם לא תקף אותה בדרך כלשהי. כמו כן, לאחר שאותם חברים עזבו את הבית, אכן הלך לישון. לטענתו, כלל לא יצא מהבית ולכן טענתה של המתלוננת שקראה לו מהמרפסת לחזור, איננה נכונה.

45. יוזכר, אין לבית משפט אלא מה שרואות עיניו, קרי סך הראיות שהובאו על ידי הצדדים. בכל הנוגע לאישום הרביעי, אין לבית המשפט דבר מלבד גרסתה של המתלוננת למול גרסתו של הנאשם. הא ותו לא. לא התרשמתי שיש להעדיף בהכרח את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם, וגם לא להיפך.



46. בנסיבות אלה, מאחר ואשמו של הנאשם לא הוכח ברף הראייתי הנדרש, קרי מעל לכל ספק סביר, אני מזכה את הנאשם באישום הרביעי מהעבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

האישום החמישי

47. להלן תמצית עדותה של המתלוננת לגבי האירוע מושא האישום החמישי (פרוט' מיום 9.1.19 עמ' 29 ש' 19-3; עמ' 31 ש' 2-1; וכן ראו עדות המתלוננת בדו"ח העימות שנערך עם הנאשם, ת/4 ש' 108-101, 116-117):

א. מספר ימים עובר ליום 27.9.17, המתלוננת עזבה את הבית של בני הזוג ועברה לגור עם שני ילדיה בבית אמה, שהוא בית בקומת קרקע.

ב. ביום 27.9.17, בשעה 06:00, שמעה רעשים מאחד החלונות של הבית, והבחינה בנאשם נכנס לבית דרך החלון ואמר לה "עכשיו את באה איתי". המתלוננת סירבה ובתגובה הנאשם משך את הכותונת שלה ועקב כך נקרעה הכתפייה של הכותונת. לאחר מכן, הנאשם אחז בה בכתף בחוזקה ואמר לה "אם את לא באה איתי עכשיו אני לוקח סכין, הורג אותך, את אמא שלך ואת הילדים".

ג. בהמשך, אמה של המתלוננת, נבילה, ראתה את הנאשם והמתלוננת הרגיעה אותה שהכל כשורה ואמרה לה שהם צריכים לצאת. כמו כן, המתלוננת הודיעה לנבילה שבמידה שאיננה עונה לה בטלפון תוך חצי שעה, על נבילה להתקשר למשטרה. בהמשך, הנאשם והמתלוננת הלכו לבית קפה ואכלו יחדיו ארוחת בוקר.

48. לעומת זאת, הנאשם העיד בתמצית לגבי האירוע מושא האישום החמישי כדלקמן (פרוט' מיום 15.1.19 עמ' 56 ש' 31 עד עמ' 57 ש' 14; עמ' 69 ש' 24 עד עמ' 70 ש' 32; אמרת החוץ של הנאשם, ת/3 ש' 161-152; וכן דבריו של הנאשם בדו"ח העימות, ת/4 ש' 115-109):

א. אכן הגיע בסמוך לשעה 06:00 בבוקר לבית של אמה של המתלוננת ונכנס אליו דרך החלון. כל מבוקשו של הנאשם היה לשוחח עם המתלוננת ביחידות, וזאת לאור העובדה שהיא באופן שיטתי מתחמקת ממנו ומערבת את בני משפחתה במחלוקות שביניהם.

ב. הנאשם לא איים על המתלוננת ואף פגש את נבילה ודיבר עם שתיהן בצורה רגועה. בהמשך, הנאשם והמתלוננת הלכו לבדם לבית קפה ושוחחו ביניהם, כאשר הנאשם מעלה בפניה, בין



השאר, את חשדו שהיא בוגדת בו עם גבר אחר.

49. נבילה העידה שהבחינה בנאשם בתוך ביתה בשעת בוקר מוקדמת כאשר הוא יוצא מתוך החדר שבו ישנה המתלוננת. נבילה העידה כי שאלה את המתלוננת כיצד הנאשם נכנס אל תוך הבית והיא ענתה לה מהחלון. בהמשך, המתלוננת והנאשם יצאו מהבית. לפי עדותה של נבילה, ביום שלמחרת, המתלוננת אמרה לנבילה שהנאשם איים עליה שאם לא תבוא איתו הוא ירצח אותה ואת הילדים ומאחר ופחדה ממנו הסכימה ללכת איתו (פרוט' מיום 9.1.19 עמ' 46 ש' 24-16). יודגש, נבילה לא העידה שהמתלוננת אמרה לה, בטרם יציאתה עם הנאשם, להתקשר למשטרה היה ותוך חצי שעה המתלוננת לא תענה לנבילה בטלפון, כפי שהעידה המתלוננת.

50. בנוסף, המתלוננת העידה שלא שמרה את הכותונת שנקרעה וזרקה אותה (פרוט מיום 9.1.19 עמ' 31 ש' 2-1; וכן ראו גם מזכרו השוטר יעקב אלדב, ת/10).

51. על כן, שוב בפני בית המשפט ישנה גרסתה של המתלוננת למול גרסתו של הנאשם. האירוע מושא האישום החמישי, על פי דברי המתלוננת, התרחש ביום 27.9.17 והיא התלוננה עליו במשטרה רק ביום 1.12.17, בעת שהגיעה לתחנת המשטרה להתלונן על האירוע מושא האישום הראשון. למעשה, המתלוננת ונבילה כבשו את עדותן במשך למעלה מחודשיים שבמהלכם הכותונת לא נשמרה ואף נזרקה. בנוסף, נבילה גם לא הייתה עדה לדברי האיום שהמתלוננת טוענת שהנאשם השמיע באוזניה.

52. בנסיבות אלה, לגבי האירוע מושא האישום החמישי, לא התרשמתי שיש בהכרח להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם, וגם לא להיפך. במצב דברים שבו כפות המאזניים מעוינות, אין מנוס מהמסקנה שהמאשימה לא עמדה ברף הראייתי הנדרש להוכחת אשמו של הנאשם מעל לכל ספק סביר. לפיכך, באישום החמישי, הנני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של איומים ותקיפת סתם של בת זוג.

סוף דבר

53. לאור כל האמור לעיל, הנני מורה כדלקמן:

א. באישום הראשון, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין וכן בביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ב. באישום השני, הנני מזכה את הנאשם מהעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.



ג. באישום השלישי, הנני מזכה את הנאשם מהעבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין וכן מהעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ד. באישום הרביעי, הנני מזכה את הנאשם מהעבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ה. באישום החמישי, הנני מזכה את הנאשם מהעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ומהעבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"א אדר א' תשע"ט, 26 פברואר 2019, במעמד הצדדים.